

רגע לפני שידוכים, נפלה התקרה על ראשה: אלישבע אליאס בת ה-20 פגשה מקרוב במחלת הסרטן מסוג 'לימפומה'. ומאותו רגע היא יצאה למאבק מול המחלה מצויידת ב...חיוכים. "אם את מחפשת כתבה מרגשת או עצובה, אני לא הכתובת!" הקדימה אלישבע בתחילת הריאיון שתוכנן להיות גדוש דמעות, אבל יצא מלא חיוכים ואפטימיות. והיא כאן מול המיקרופון רק כדי לתת כוח למי שנאבקת בדמעות

// אפרת בן-חור

ברור לי שאין כמה אופציות. או שאני מנצחת או שאני מתרסקת. ולא הכוונה אם לחיות או למות, כי את זה רק הקב"ה קובע... כל כך בורה הייתי בכל מה שקשור למחלה. לא ידעתי מה זה אומר (ואולי טוב שכך), מה אני הולכת לעבור, פחדתי רק מדבר אחד.

בלילות שקדמו לבשורה הסופית, כשעדיין כרסם הספק, הייתי שוכבת במיטה הגדולה של בית החולים ולא נרדמתי. עוצמת עיניים ומסתכלת על עצמי מבחוץ. העברתי את החודשים קדימה בהרצה וכבר ראיתי את עצמי קרחת, על כיסא גלגלים, פנים עצובות... הסתכלתי בדמיון על אבא ואמא, על האחים והאחיות שלי וראיתי אותם בעיני רוחי שבורים ורצוצים, בית הרוס, משפחה מפורקת שנגמר לה הכוח. ופחדתי. פחדתי כל כך מהמציאות הזו שנצפתה בדמיוני. ובהחלטה של רגע, ביטלתי את העסקה הזו מול עצמי. אני, את ההצגה הזו, לא הולכת לביים!" החלטה אמיצה מאוד. אבל מה זה אומר בתכל'ס? את המציאות הרי לא יכולת לשנות.

הודיעה אלישבע כששאלתי אותה אם תוכל לשתף את קוראות 'קטיפה' בתקופת המחלה שלה. "אין לי סיפורים מרטיטים, כאלו ששומעים בדרך

כלל על חולים בסרטן".

סקרנותי הוצתה. הרגשתי שיש פה משהו אחר... לא טעיתי. מוזמנות להצטרף גם אתן למסע של אלישבע, בטוחה שתצאנה נפעמות ומלאות בתובנות כמוני.

תכירו את אלישבע אליאס, בחורה בת 20, בוגרת סמינר הרב וולף ומתגוררת בבני ברק. כמו בכל הסיפורים, זרמו חייה על מתכונת של בית, לימודים, חברות, התמחות... וכמו בסיפורים, ביום אחד בהיר, השתבשו בפתע החיים. גידול סרטני (ממאיר), מסוג 'לימפומה' בגודל של 10.5 ס"מ התגלה בגופה, מעל הלב. "באותם רגעים, שהודיעו לי שאני חולה היה

"הרגשתי מאוד טוב,
בכלל לא חולה ובוודאי
שלא מסכנה. באיזשהו
מקום, הרגשתי הרואית-
גיבורה! וזה עזר לי מאוד.
בכלל, באירועים הגדולים
של החיים כמו: מחלה,
פטירה של מישהו קרוב,
טרגדיה וכו',

זו לא הייתה קלישאה! זו הייתה המציאות. והיה ממש נחמד לראות איך שכל מי שבא אלי הרגיש משוחרר, שמח, פתוח לשאול מה שהוא רוצה. והעיקר, בלי המבט העצוב בעיניים ובלי חשש ולחשושים מאחורי הגב. אפילו בזמנים שלא יכולתי ללכת על הרגליים וסחבתי אותי בכיסא גלגלים, במקום להתמסכן החלטתי ליהנות, 'איזה יופי! סוחבים אותי'." היו רגעים שכן היה לך קשה או עצוב? בכל אופן זאת מחלה לא פשוטה.

"קשה כן, עצוב- לא! אף פעם לא!" אומרת אלישבע וחיוך גדול על פניה. "שלא יובן לא נכון, סרטן זה לא פיקניק. זה כואב, ואפילו מאוד ויש גם תופעות לוואי לא פשוטות. ניתוחים שעברתי ועוד. אין צורך לפרט, באמת שאין לי רצון לגרום לעצב או פחד לאף אחד. רק שלא יובן מדברי שזה איזו חוויה מענגת... במציאות שבה הייתי, שאין דרך לשנות את המציאות, העדפתי לפרש בדרכים משלי שהשפיעו על הרגש ועל התגובה שלי ושל כל הסובבים אותי.

הפעמים היחידות ששיתפתי את הסביבה בסבל שלי היו אותם רגעים שגנחתי מכאבי שרירים. תמיד, אחרי טיפול כימותרפי של שבוע, הייתי משתחררת הביתה ממש לפני שבת. ותופעות הלוואי לא אחרו לבוא. כאבי השרירים היו עזים ביותר וגרמו לי לא אחת לסבול עז.

והיו עוד רגעים קשים של בדידות. כל משפחתי חלתה ב'קורונה' והיו בבידוד הרמטי בבית. זה היה ממש קרוב לחג סוכות. לא יכולתי להתראות איתם ובוודאי שלא לחזור הביתה אחרי שבוע של טיפולים. הרי הייתי בקטגוריית הסיכון לקורונה. אלו היו

**"קשה כן, עצוב- לא!
אף פעם לא!" אומרת
אלישבע וחיוך גדול
על פניה. "שלא יובן
לא נכון, סרטן זה לא
פיקניק. זה כואב,
ואפילו מאוד ויש גם
תופעות לוואי לא
פשוטות"**

לי היה מסלול אחד, המסלול בדרך אל היעד. והיעד שלי היה להיות שמחה, גיבורה וחזקה. זה היה מן אתגר יומיומי כזה, סוג של משחק עם עצמי לראות איפה עוד אני מוצאת דברים מעניינים, חדשים ומצחיקים. אפילו במקום ששהיתי בו כבר זמן רב. רוצה דוגמא? בטח יש הרבה שמכירות את הלובי הגדול של בניין האשפוז המרכזי בבלינסון. יש שם הרבה מאד תמונות אומנות שתלויות על הקירות. נכנסתי ויצאתי בבניין הזה פעמים רבות, ובכל פעם הייתי מדמיינת איך אני מטיילת להנאתי במוזיאון גדול ומפואר!"

מטוס וסוויטה בבית החולים

"באשפוזים של טיפולי הכימותרפיה, שהייתי במחלקה ה'המטו-אונקולוגית' של המבוגרים. הייתי צעירת המחלקה, וברוב הפעמים קיבלתי חדר פרטי. אמרתי לכולם שאני בבית מלון חמישה כוכבים עם סוויטה פרטית וקראתי למיטה שלי מטוס משוכלל.

"נכון. כל זמן המחלה ליווה אותי 'מודל אפרת', שראשי התיבות שלו: אירוע, פרוש, רגש, תגובה. את האירוע- שזו המציאות, לא יכולתי לשנות. הגידול היה מונח אחר כבוד באזור שמעל הלב. רק נס, שלא מתרחש בכל יום, היה יכול להעלים אותו.

החלטתי להתמקד בפירוש שאני נותנת לאירוע הזה. זו הייתה הנקודה הכי משמעותית באותו זמן. היה לי ברור שאם אפרש את הסרטן כאמירה ברורה של מסכנות ואומללות, ואגזור על עצמי גזר דין מוות מראש, אז בוודאי שאני בדרך לנפילה, להתרסקות. ולי היה ברור כבר מהתחלה שאני הולכת לנצח! אני לא אהיה מסכנה.

יש סרטן, נטפל ובעזרת ד' הוא ייעלם! וזהו. כל הזמן דימיתי לעצמי את הסרטן לציפורן חודרנית גדולה גדולה שצריך לטפל בה ולהוציא אותה. רק במקרה שלי, לא יכלו להוציא את הגידול, אלא למוסס אותו בטיפולים, עד שהוא יעלם. החלטתי לעשות צחוק ממה שרק אפשר ולחפש ממה אני יכולה ליהנות בכל המסע הזה. מאותה החלטה, הפרוש שנתתי לכל אירוע בדרך היה דרך המשקפיים האלו. תשאלו אם זה היה משתלם? מאוד! קיבלתי את המתנה הכי גדולה שיכולתי לקבל בחיים."

ואיך הפרוש השפיע על הרגש?

"מדהים! הרגשתי מאוד טוב, בכלל לא חולה ובוודאי שלא מסכנה. באיזשהו מקום, הרגשתי הרואית- גיבורה! וזה עזר לי מאוד. בכלל, באירועים הגדולים של החיים כמו: מחלה, פטירה של מישהו קרוב, טרגדיה וכו', זה כמו כביש מסודר עם שלטים ברורים. אין מה להסתבך. או שתיסע ישר ותגיע ליעד או שתיסע הפוך ולא תגיע. במילים שלנו זה או שמתרסקים ונופלים או שקמים וחזקים ואפילו מחזקים אחרים... אבל בהתמודדות היומיומיות, באירועים ה'קטנים', זה הרבה יותר קשה. יש הרבה יותר שטחים אפורים. זה דומה למסלול בטבע, אולי בתוך יער גדול עם הרבה שבילים קטנים ולא ברורים שאפשר לטעות בכל רגע.

ממשכים להגיד הזינוך

ערב
אומנותי

הסיפור וההאגדה

אי"ה ביום שני הקרוב ד' בתמוז

באולם "אור ברכה"
רח' חזו"א 50 בני ברק

בתוכנית:

19:00

התכנסות ורישום

19:15

הסיפור והאגדה - דברי פתיחה

19:30

הסיפור של הילד / התלמיד שלך
הרב א' מ' סגל

20:00

סיפור של מסלול
במת חשיפה למרכז סימולציה
שע"י סמינר גור - גב' ר' פלר

20:45

זה הסיפור שלך
הקרנה אומנותית של הסיפור הזוכה בתחרות
בביצוע מגמת מולטימדיה סמינר גור ב"ב
וחלוקת פרסים לזוכות

**פתוח לקהל הרחב
בתשלום סימלי**

מרכז הכשרה
והשתלמות מורות
סמינר גור בני ברק

interaction

03-6150401
sg6150400@gmail.com

**"הפעמים היחידות
ששיתפתי את
הסביבה בסבל
שלי היו אותם
רגעים שגנחתי
מכאבי שרירים.
תמיד, אחרי
טיפול נימותרפי
של שבוע, הייתי
משתחררת הביתה
ממש לפני שבת"**

שבועות קשים של ניתוק וגלות. ואם לא אחותי הנשואה הטרייה ובעלה, שאירחו אותי מספר שבועות ודאגו לפנק אותי ככל שרק יכולו, לא יודעת איך הייתי שורדת את התקופה הקשה הזאת". באמת לא פשוט. ה'קורונה' הוסיפה להרבה מאד אנשים אתגר והתמודדות נוספת על מה שהם עוברים.

"נכון. ה'קורונה' הייתה באמת אתגר לא פשוט, בפרט למבקרים הרבים שבאו אלי והיו צריכים לשמור על מרחק, היגיינה ומסכה. אך, המאמצים היו שווים. למרות המבקרים הרבים, לא נדבקתי ב'קורונה' על אף שכל המשפחה הקרובה נדבקו. גם זה היה חסד ד' גדול. כי הם היו אצלי לפני שיצאו חיוביים. ד' שמר עלי. כי במצב שהגוף חשוף לחידקים (בגלל הטיפולים הכימותרפיים) ללא כל הגנה, זו סכנה גדולה לחלות ב'קורונה'.

אני חייבת לציין שלמרות המגבלות והקושי, אף אחד לא וויתר על ההזדמנות לבוא ולחגוג אתי את ימי האשפוז. כל פעם מחדש נדהמתי לראות את העוצמה שיש לתגובותי על הסובבים אותי. אחת מאחיותיי פחדה מאד לבוא לבקר אותי. רק המחשבה על המראות שתראה בדרך אלי, גרמה לה לחלחלה ולפחד גדול. אבל, אחרי שהיא שמעה שממש נחמד אצלי ויש הרבה דברים טעימים ומצחיקים... היא באה והודתה גם היא שאני ממש בבית מלון ונחמד לבוא אלי.

גם החברות מהסמינר שבהתחלה חששו להתקשר ובוודאי שחששו מלבוא אלי, כששמעו שאני מעודדת פתיחות ושאלות, ומדברת על הכל! העזו להתקשר וגם לבוא. לא תאמיני! אבל, אפילו מורות מבית הספר היסודי, שכבר כמעט שכחתי, התקשרו והתעניינו בשלומי.

זה היה כל כך נחמד! הפתיחות, השיתוף, ההתעניינות. מהתחלה, החלטתי שאני מפרסמת את דבר מחלתי לכמה שיותר אנשים. שלא יצטרכו לנחש את זה, או שיתגלה להם בדרכים לא נעימות. רק בגלל החתונה של אחותי, החלטנו לדחות את הפרסום בכמה שבועות וזה היה ממש קשה. רצינו שהחתונה תהיה שמחה לגמרי ללא צל של עצבות מצד המשתתפים! אחותי לא צריכה לסבול. ובאמת, הייתה חתונה שמחה מאד!!! למרות העובדה שכבר הייתי ממש חולה, והתסרוקת הייתה מפאה מאד יקרה שנתרמה על ידי "עזר מציון". רק אחרי השבע ברכות,

מינרלים בגוף האדם / כתבה ב'

בכתבה קודמת כתבנו אודות מהות המינרלים והקשר שלהם לגוף האדם ופרטנו על חלקם המשותפים לקבוצת מאקרו מינרלים. בכתבה זו נמשיך עם מיקרו מינרלים.

מיקרו מינרלים

ברזל: כשליש מהרכבו הכימי של כדור הארץ הוא ברזל, לכן אדם יש בגוף כ-5 גרם ברזל. הברזל הינו מינרל בעל תפקיד חיוני ביותר ליצירת ההמוגלובין בדם ובשרירים. כמו כן, מינרל זה מסייע רבות לחילוף החומרים ובהחלפת החמצן לתאי הגוף. הברזל נזקק לגוף על מנת ליצור את התגובה הכימית המייצרת אנרגיה ממזון. מינרל זה מצוי בין היתר בטחינה, בבשר אדום, בירקות ירוקים, דגנים, קטניות מלאים ועוד.

אבץ: קיים בגוף האדם חיוני לחלוקת תאים והתחדשות רקמות, האבץ נחוץ ל כ 100 אנזימים. חיוני ליצירת חלבונים, חומצות גרעין והורמונים. חשוב לריפוי פצעים ולחיוזוק המערכת החיסונית, יכולת הספיגה שלו בגוף עולה בשילוב עם ברזל. ירידה בחוש הטעם היא הסימן הראשון למחסור באבץ.

נחושת: הנחושת מעורבת בפעילותם של אנזימים רבים ובעיקר חשובה לשמירה על עורקים גמישים, ליצירת מעטפת סיבי העצב וליצירת תאי דם אדומים. מחסור בנחושת הוא נדיר אך עלול להופיע בפגים או באנשים עם תת תזונה. בפגים יכולה להופיע אנמיה משנית למחסור בנחושת וברזל. דווח גם שינויים בעצמות. באנשים עם תת תזונה מחסור בנחושת יגרם לירידה בכדוריות הדם הלבנות, אנמיה, שינויים בעצמות ובמקרים קשים אוסטיאופורוזיס ושלשול.

כלור: כלור בגוף האדם אינו הכלור המוסף למים על מנת לחסל חיידקים, אלא הוא מופיע בצורה כימית מעט שונה. הכלור נמצא בנוזל החוץ תאי בצורת מלח. חשוב בעיקר למאזן הנוזלים והאלקטרוליטים בגופנו ולאיוון החומצי בסיסי, בקיבה הוא נחוץ ליצירת הסביבה החומצית הנחוצה לעיכול החלבונים.

פלואוריד: מוכר לנו עם הקשר לשיניים. הפלואוריד חשוב לצמיחת העצמות ומחזק את שכבת האמייל המצפה את השיניים וגורם לה להיות עמידה בפני חיידקים וחומציות. בליעת פלואוריד בכמות גדולה הינה רעילה ויכולה לגרום לשינויים באמאיל של השיניים ובעמוד השדרה והעצמות. במזון קיים הפלואוריד בעיקר במים.

מה הקשר בין מינרלים לקוסמטיקה?

החדרה של מינרלים דרך העור נמצאה אפקטיבית מאוד. הדבר אפשרי בדרכים שונות כמו מעיינות חמים שהינם בעלי ריכוז מינרלי גבוה ולכן הם נחשבים מעיינות מרפא. אנשים הסובלים ממחלות עור שונות כמו סבוריאה, פסוריאזיס ואטופיק דרמטיטיס מגיעים לשהות במעיינות מרפא שנתגלו כיעילים מאוד בזכות ריכוז המינרלים הגבוה שבהם. בוך מינרלי מוכר אף הוא לטיפול דרך העור.

תכשירי קוסמטיקה שונים מכילים מינרלים המהווים רכיב משמעותי מאוד בחומר פעיל. מובן שסוג המינרל וריכוזו בחומר משתנה על פי מטרת התכשיר.

שאלות ופרוט בעיות ניתן לשלוח

לפקס: 1532-5703580

או לכתובת: orlyfriedman3@gmail.com

נא לציין בתחילת השאלה 'עבור מדור קוסמטיקה'.

מומלץ לצרף לפניה מספר טלפון על מנת שנוכל לענות על שאלות שלא מתפרסמות

סיפרנו למשפחה המורחבת, לחברות, למורות וכו'.

'נמויות של סוסים...'

מעניין אותי מאד אם השמחה שלך והרגשות החיוביים השפיעו על הגידול...

"זה כבר ממש סיפור!" צוחקת אלישבע. "הרופאים צפו לי המשך ברור של הקרנות אחרי הסדרה של הכימותרפיה. אגב, אני בטוחה שיש הרבה אנשים שהמילה כימותרפיה ממש מפחידה אותם כמו שהיא הפחידה אותי. הייתי בטוחה שזאת מכונה גדולה שמכניסים לתוכה את החולה והיא מתעללת בו ומכאיבה לו. אז, זהו שלא...אפילו החברות שבאו לבקר, שאלו: 'איפה הכימותרפיה?' אמרתי להן: 'הנה', והצבעתי על עמוד אינפוזיה רגיל שאליו מחוברת שקית גדולה מלאה בנוזל כימי בצבע כתום. בקיצור, היה ברור שאעבור הקרנות אחרי סדרה של שישה טיפולי כימותרפיה. אלו היו טיפולים מאסיביים ואגרסיביים מאוד. שבוע בבית חולים עם כימותרפיה רצופה כל השבוע, ללא הפסקה. הייתי חוזרת הביתה כמה שעות לפני שבת. ואז, שבועיים של 'מנוחה'. עם כל התופעות לוואי... וביקורת של פעמיים בשבוע בבית חולים ועוד פעם אחת של טיפול ביולוגי שזוהי עוד דרך להילחם בגידול (טיפול דרך הווריד). כך זה היה כחצי שנה של טיפולים ברצף, עם סיכונים להסתבכויות- אל תשכחו שזה היה מעל הלב... ואי אפשר היה להוציא את הגידול, רק למוסס אותו. קיבלתי כמויות אדירות של סטרואידים! אחת האחיות במחלקה אמרה לי: 'לא ראיתי אף חולה כאן שמקבל כאלו כמויות. זה כמויות של סוסים, לא לבני אדם!'"

"בגלל גודלו של הגידול, תוך שבועיים מרגע הגילוי כבר הייתי מחוברת לכימותרפיה. במקביל, בשבועיים האלו עברתי שני ניתוחים בהרדמה מלאה ועוד ניתוח בהרדמה מקומית. ברוך ד'! אחרי פחות מחצי שנה של טיפולי כימו, בדיקת הסי.טי. המקיפה שעשו לי, הייתה נקייה לחלוטין ואני בריאה לגמרי! תודה לד'! הרופאים אמרו שרואים קשר ישיר בין התגובות שלי, השמחה, החיוכים והקלילות שבה התנהגתי, לבין ההחלמה המהירה והבלתי צפויה."

וואו! מצמרר ומעורר השראה! כמה הגוף והנפש קשורים זה בזה. רוצה לשתף אותנו בעוד זוויות מחויכות שהיו לך במהלך האשפוזים?

"בטח! היו הרבה מאד רגעים מצחיקים" בדקות הבאות משתפת אותי אלישבע במילון האישי המחויך שלה. (עיינו מסגרת)

"בגלל גודלו של הגידול, תוך שבועיים מרגע הגילוי כבר הייתי מחוברת לכימותרפיה. במקביל, בשבועיים האלו עברתי שני ניתוחים בהרדמה"

שמחים ומשדכים

מנה ז'אן צ'כ

0527132840

כסף או בן אדם

בשידוך הראשון שלי הבטיחו ההורים סכום אדיר, רק כדי להשיג את החתן המסויים הזה. אין גבול לשמחה שחווינו כשהוא הסכים.

לצערי, מים רבים עברו בנהר הזה. השידוך לא צלח ואחד התנאים לקבלת הגט היה לוותר ולתת לו את הדירה. למה? זה לא משנה כרגע. בשורה התחתונה, נשארתי גרושה בלי גרוש ובלי דירה. והוריי? הם נשארו עם משכנתא ארוכת טווח על דירה שמישהו אחר קיבל. בואו נאמר קשה ומרגיז. אבל זה המצב.

עבר זמן והתחלתי לחפש שידוך חדש. והנה הפתעה. הפעם כשמדובר בפרק ב', גם אנחנו וגם הצד השני לא דיברנו כלל על כסף. בתחילה התפלאנו. עכשיו אנחנו מבינים.

מי שנכווה ברותחים נזהר בצוננים. התרגום: בשידוך הראשון לב הבעיה היה המימון. בשני, הבן אדם. המסקנה: כל הון שבעולם לא ישווה לבן אדם טוב תקשורתי אכפתי לוקח אחריות ומחובר לתורה.

אז למה כל כך נלחמים מלכתחילה? למה להגיע למצבים בלתי אפשריים של התעסקות עם אדם לא ראוי? (ואין זה משנה אם אתם מהצד של הנותן או המקבל. שניהם צריכים להיות נורמליים). לא הגיע הזמן להתמקד בבן אדם ופחות בכסף?

אנחנו הפסדנו הרבה, אבל מה דעתכם, לא היה שווה הכל, אבל ממש הכל, בשביל להגיע לתובנה הזו? האם נלמד מזה ונבחן את השידוך עצמו לעומק? או שנמשיך בשיגעון של "כמה אתם נותנים"?

רוצים לשדך ולמצוא את האנשים הראויים?

התקשרו להניה גולדברג פסיכותרפסטית שלום בית ושידוכים

02-6424049

hgolberg10@gmail.com

תגובות מאתגרים

רגע לפני שתהפכו את הדף, חשוב לאלישבע לספר לכם על תגובות שונות מהסביבה הקרובה והרחוקה שהיו מעט לא נעימות. לקרוא ולהפנים!

אלישבע: "במהלך המחלה וגם לאחריה, נתקלתי בלא מעט תגובות. אספתי חלק מהן והבאתי אותן לפניכן. חשוב לי מאוד להבהיר, אדם שחולה לא הופך למנודה וגם לא צומחות לו קרניים. אולי כבר קראתן את זה הרבה פעמים אך, אומר זאת שוב כי חוויתי זאת על בשרי וזה היה ממש לא נעים: אין צורך לעבור מדרכה כשרואים אותי! אני לא נושכת!

גם אחרי שהבראתי, חזרתי לסמינר והיו בנות מהמחזור שפגשו אותי והתעלמו לגמרי מתקופת המחלה שלי. הן בחרו לפטפט איתי על דא ועל הא כאילו שאנחנו לא יודעות שהייתי חולה. למה להתעלם? אפשר פשוט לשאול: 'מה שלומך? איך את עכשיו? שמענו שהיית חולה' אפשר להוסיף בעדינות: 'התפללנו עלייך'. רק לא להתעלם!!!

עוד סוג של תגובות לא נעימות ואפילו כואבות הן התגובות מהסוג של אלו שכבר יודעות בדיוק, למה הגיעה דווקא אלי המחלה, ומה הקב"ה רוצה לומר לי בזה... קיבלתי אינספור הצעות לחיזוקים כמו: להאריך את החצאית, לקרוא כל יום פרק שירה, להתפלל שלוש תפילות ביום, וכו' וכו'. תאמינו או לא, גם היו משפטים מהסוג של: 'מגלגלים חובה על ידי חייב', 'הקב"ה רוצה ממך משהו, לא סתם הביא עלייך את זה'.

והיו גם את אלו שהציעו מגוון תרופות ותכשירים שממש יכולים לעזור לי. הוי! אף אחד לא רופא! ולא קראתם מעולם את התיק הרפואי שלי! אין לכם מושג מה יעזור לי! קחו זאת לתשומת לב... ברור לי שהכל ממש נובע מרצון טוב לעזור ומדאגה כנה ועמוקה. אך, אולי, רגע לפני שאנחנו אומרים משהו נחשוב פעמיים אם טוב לומר או לא. ואם אנחנו לא יודעים, עדיף שנבחר במשפטים כלליים כמו: 'כאב לי מאוד לשמוע על המחלה שלך', 'אם אתם צריכים עזרה אנחנו כאן', 'מה שלומך? איך את מרגישה?', אל תהיו בטוחים שאם תשאלו לשלומי, אפרוץ בבכי...

לסיום, פגשה אותי מישהי ואמרה לי: 'ווי, את כל כך חמודה. לא מגיע לך! תגידו, יש מישהו שכן מגיע לו???'

מילון יומן המחלה האישי

כסא הגלגלים - באחד הבקרים, הייתי לבד מספר שעות ובדיוק באותו זמן העבירו אותי לבניין אחר לצורך בדיקה מסוימת. הרופאה הבכירה, שכבר הכירה אותי, ראתה שאני לבד על כיסא הגלגלים, מחכה לשינוע. היא ניגשה אלי, ובמקום "לסחוב" את החולה המסכנה שלא יכולה ללכת, אמרה: "תבחרי באיזו מהירות את רוצה שאני אטיס אותך מאחד-ארבע" בחרתי במהירות שלוש והיא התחילה להריץ אותי. זה היה מסדרון ארוך ארוך....

סטרואידיים - כמו שסיפרתי כבר, קיבלתי כמויות אדירות של סטרואידיים וזה עשה לי תיאבון מוגבר מאד עם חשקים בלתי מוסברים לכל מיני מאכלים. לילה אחד, בשלוש לפנות בוקר התעורר בי רצון גדול ל'חמצוצים'. וכמו בסיפור עם הכיסא גלגלים, גם עכשיו הייתי לבד. (בכלל, פעמים רבות שחררתי את המשפחה כי הרגשתי שאני רוצה להחזיר לעצמי את העצמאות והחופש, וגם, לשחרר אותם מהעול הזה של לילה אחרי לילה לישון לידי. אף שהם עשו זאת בשמחה רבה מאד ואף פעם לא נתנו לי הרגשה לא טובה...) בקיצור, החלטתי שאני הולכת לקנות 'חמצוצים' שהיו במכונה לממכר ממתקים בבניין מרוחק מזה שהייתי מאושפזת בו. צריך להבין גם, שאסור בתכלית האיסור לצאת מהמחלקה עם העמוד של הכימותרפיה. מותר רק למלא מים ב'קולר' שנמצא בסוף הקומה. מה עשיתי? רוקנתי את הבקבוק מהמים ויצאתי עם העמוד ושקית ה'כימו' לכיוון ה'קולר'. הסתכלתי לכל הכיוונים, לראות שאף אחד לא רואה אותי וברחתי מהמחלקה. רצתי כל עוד רוחי בי... כמעט נפלה לי השקית על כל תכולתה... עברתי דרך המדשאה הענקית (למי שמכירה ב'בלינסון') והגעתי לבניין של ה'חמצוצים'. לא זכרתי באיזו קומה המכונה, אז לחצתי על כל הקומות... בסוף, מצאתי

את המכונה, בדקתי שההכשר מתאים, קניתי והחבאתי את החמצוצים. למזלי, חזרתי לחדר בלי שאף אחד יבחין במעשה שעשיתי.

פיק ליין - (ה'פיק ליין', הוא עירוני קבוע. זוהי צינורית שמוחדרת דרך הזרוע עד קרוב ללב). כשהייתי בניתוחון, בהרדמה מקומית להחדרת ה'פיק ליין', היו שם כמה רופאים. אחד מהם דיבר עלי באנגלית עם רופא אחר. מה שהם לא ידעו, זה שאני דוברת אנגלית מצוין (מתמחה להוראת האנגלית). כדי שלא להביך אותם, החלטתי לעדכן אותם שאני מבינה את דבריהם.... פשוט התערבתי בשיחה באנגלית, ואז, הם הבינו שאני מבינה ואף דוברת את שפתם. עוד משהו חמוד מה-'פיק ליין': יצאו ממני 2 צינורות קטנים לשני עירוניים שונים והיה לכל צינור פקק בצבע אחר. דימיתי אותם לעצמי כ-2 בקבוקי בירה קטנים וזה מאד הצחיק אותי... כל פעם שהאחות פתחה או סגרה את 'בקבוקי הבירה' הקטנים.

קרחת- היה לי חשוב מאד שהסוככים אותי לא יהיו מובכים מההתקרחות שלי. אז לכל אחד שהגיע אמרתי בצחוק, "עוד מעט אני אשים כיפה גדולה של נ.נח.. והכל יהיה בסידר!" רגע, לפני הקרחת המושלמת היה את שלבי ההתקרחות שנשארו לי רק מעט מאד שערות בקצוות הראש ליד האוזניים, כמו פאות ארוכות ומדולדלות... נראה לך שככה נשארתי? מה פתאום! אחיותי המהממות קלעו לי כל יום 2 צמות דקיקות ויפות שבסיומן קשרו לי סרטים צבעוניים. עמוד האינפוזיה- העמוד היה דבוק אלי כל הזמן בלי יכולת ניתוק. והיה ממש מעצבן. אז אימצתי לי את האמרה החכמה: "אם אין לך איך להילחם באויבים שלך, פשוט תצטרף אליהם!" הבנתי שאין לי ברירה, אלא להתיידיד עם העמוד הזה, אז קראתי לו בשם חיבה נחמד. ומאז הוא לא היה סתם עמוד טורדן, אלא היה לו 'שם'.

